

ΡΑΒΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΚΑΠΝΟΣ ;

Του Ρώσου ΑΒΕΡΤΣΕΝ Ο

Μιά ημέρα — θάχουν περάσει τώρα πολλά χρόνια—ο Άλη-Χασάν περπατούσε μ' ένα χριστιανό φίλο του, γύρω από τις πυκνότερες όχθες του ποταμού Γκιμέν. Ο ήλιος απορπούσε γύρω τις ζεστές άχτινες του και η φύση όλη γελοόσε από ευτυχία. Οί δυο φίλοι περπατούσαν μόνον και σιωπηλοί. Δέν είχαν πιά τί να ειπουν και ο καθένας είχε παραδοθεί στις δικές του σκέψεις.

Έξαφνα ο Άλη-Χασάν γυρίζει και λέει στο φίλο του :

— Αλήθεια, έσύ σάν χριστιανός που είσαι, θά είνε αδύνατο νά γνωρίσης πώς έγινε ο καπνός. *Ε :

— Πράγματι, δέν τό ξέρω, Μουσουλμάνε, του άπήνησε έξελιτος.

— Εύλογητός ο Άλλάχ, που φανέρωσε τά μυστήρια του παντός μόνο σ' εμάς τους πιστούς του, με τό στόμα του προφήτου του...

Και λέγοντας τά λόγια, αυτά ο Άλη-Χασάν, έβγαλε από την τσέπη του την νεχραμπιρένια του πίπα, την έγέμισε με άρκετά φύλλα ξερού καπνού και άρχισε νά διηγείται :

— Λοιπόν, φίλε μου, ή ιστορία μας, λέει τά εξής :

Μιά ημέρα ο μεγάλος μας προφήτης, ο Μωάμεθ, πορευότανε προς την έρημο του Σέι-Ζάν. Ήταν χειμώνας και τό χιόνι έπερτε όλοένα και πιά πυκνό, μά ο Μωάμεθ, προχωρούσε θαρραλέα με τό ύψηφρανο άλόγό του, άιρηφώνοντας και τό κριό, και τό χιόνι και την έρημο.

Θά είχε πιά περάσει σχεδόν τή έρημο και πλησίαζε νά φτάση στην πολιτεία που τον περιμεναν οί πιστοί του για νά τους εύλογήση και νά τους σώσει από την άμαρτία, όταν τό άλογο του προφήτου σταμάτησε απότομα τά μπροστινά πέταλα του και μένον του ζώου είχαν πέσει μέσα σ' ένα μικρό λάκκο και παρ' όλίγον νά σκονιάση και νά κυλισθή κάτω μαζί με τόν καθαλλάρη του.

Ο προφήτης, κρατώντας γερά τά λουριά του άλόγου, έσκυψε τάμα μάτια του για νά ιδή τί συμβαίνει. Έξείνη τή στιγμή δυο βήματα πάρα πέρα τά βλέμματα του προφήτου διέκριναν μία μεγάλη όχιά που είχε πεταχτεί έξω και έτρεχε μέσα στο κρύο χιόνι. *Οπως θά κατάλαβες, τό άλογο του προφήτου είχε πέσει μέσα στη φωλιά της και την ανάγκασε νά πεταχθή έξω.

Ο προφήτης, χωρίς νά ταραχτή διόλου, κατέβηκε από τόλογο του και την πήρε στά χέρια του. Είχε συγκινηθεί γι' αυτό τό κακό που είχε κάνει στο καιμένο τό φειδί ή άπροσεξία του άλόγου του και την πήρε για νά την ζεστάνει λιγάκι μέσα στο μάλλινο μανδύα που φορούσε.

*Ετσι πέρασαν μερικά λεπτά και τό δυστυχισμένο αυτό έρπετό άρχισε νά ζεσταίνεται και νά παύνη ζωηγάτι ως πού είχε άρχισι νά λιποθυμά άπ' τό πολύ κρύο. Ο προφήτης σάν είδε πως ή όχιά άρχισε νά ζωντανεύη και πάλι νά κουνιέται ζωηρά, την πήρε κι' έτοιμαζόταν νά τή βάλη και πάλι μέσα στη φωλιά της, όταν, με μεγάλη έκπληξή του, βλέπει πως τό φειδί αυτό έφερνε κάποια αντίσταση και δέν ήθελε νά ξεκολλήση από τά χέρια του :

— Όχι ! σεβαστέ μου προφήτη, όχι ! Δέν θά φύγω πριν νά σέ δαγκάσω...

— Τι ; Νά με δαγκάσεις έσύ ; έμένα ;...

— Ναι !

— Μά έγώ σούσσωα τή ζωή ;... Θά δειχτής λοιπόν τόσο άχάριστη...

— Ναι ! Πρέπει νά γίνω άχάριστη και νά σέ δαγκάσω για νά τιμωρηθής και νά μη βλάβης στο μέλλον πιά ούτε έμένα ούτε και κανένα από τό γένος μου όλοζληρο.

Ο προφήτης τά έχασε. Πρώτη του φορά έβλεπε τέτοια στάση και τέτοια άχαριστία.

— Μά δέν ντρέπεται λοιπόν, δέν φοβάσαι τό Θεό, νά θέλγης ν' άνταμειψής με τέτοιο κακό μιά τόσο καλή πράξη, μιά εύεργεσία σάν τή δική μου ;

— Θέλω και πρέπει νά σέ δαγκάσω, προφήτη μου, και σου όρκίζομαι στον παντοδύναμο Άλλάχ, πως θά τό κάνω.

*Όταν ο Μωάμεθ άκουσε τόνομα του Άλλάχ, δέν έτόλμησε πιά ν' άντιπαθή. Έσκυψε ταπεινά τό κεφάλι του και ειπε :

— Τόνομά του, άς είνε δοξασιμένο ! Σ' αυτόν άνήχομε και άπ' αυτόν έχομάστε όλοι ! Σ' αυτόν χριστώω και τή ζωή μου και την ψυχή μου.

Και στραφείς προς την όχιά, έπρόσθεσε :

— Κάνε όπως θέλεις και ό,τι θέλεις !

Δέν είχε προφτάσει νά τελειώσει τά τελευταία του αυτά λόγια και ή όχιά τυλίχθηκε με μία φοβερή δύναμη, γύρω από τό άγιο χέρι του προφήτου. *Ενας δυνατός πόνος έκανε τόν προφήτη νά κλωμάση. Πολλοί μάλιστα διηγούνται πως ξεφυγε και μία βλαστήρια από τό στόμα του...

Ριγηρα ή όχιά μετά τό δάγκάμά της αυτό, ξετυλίχθηκε από τό χέρι του προφήτου πήδησε στην φωλιά της και κοίτησε βαθιά, σάν τρολαγμένη. Ο Μωάμεθ τότε, επειδή ο πόνος δέν τόν άφηνε νά ήσυχάζη, αναγκάστηκε νά στήση τό μέρος εκείνο της μικρής πληγής του χεριού του. Ήταν όμως τόσο δυνατός ο πόνος την ώρα αυτή που τσίτσει, ώστε ο προφήτης έβγαλε τά χείλη του έπάνω και

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Νοσοκομεία για άρρωστα ζώα !

Δέν υπάρχουν στον κόσμο άνθρωποι που νά είνε τόσα ταπεινοί στα ζώα, όσο είνε οί Βουδδιστάι. Ο ταξιδεύων σήμερα στας Ίνδους, βλέπει εκεί πολλά νοσοκομεία και άσυλα ζώων, μέσα στα όποια παρζονται προς τά άσθενούντα τετραπόδια μεγάλες περιποιήσεις. Τό μεγαλύτερον από τά νοσοκομεία αυτά βρίσκεται στην Σουτεπού, κοντά στην πόλι Καλκούττα. Στο νοσοκομείο αυτό συντηρούνται 920 άσθενικά ζώα, ήτοι 129 γουρούνια, 307 βώδια, 72 άλογα, 69 πρόβατα, 15 κασιγες, 141 περιστέρια, 175 κότες, 4 γάτες, 3 μαϊμούδες και 5 σκυλιά. Τά βώδια ίδιος τυγχάνουν ιδιαίτερας περιποιήσεως, διότι θεωρούνται από τούς Ίνδους ως ιερά ζώα.

***

Ποιός έχει τό μεγαλύτερο κεφάλι στον κόσμο :

Τό μεγαλύτερο κεφάλι στο κόσμο τό έχει ο Τζέιμς Μένουτ, κάτοικος της Νέας Υόρκης, ο όποιος είνε ήλικίας 33 ετών ! Τό κεφάλι του κ. Τζέιμς Μένουτ, έχει περιμέτεια 51 1/8 ίντσών ! Για νά καταλάβετε τό μέγεθος του σάς πληροφορούημε, ότι τό κεφάλι του άνθρώπου έχει περιμέτεια 22 περίπου ίντσών. Μ' άλλους λόγους τό κεφάλι του Μένουτ είνε 30 ίντσες, πάνω κάτω, μεγαλύτερο άπ' τών άλλων ανθρώπων ! Τό περίερον συγχρόνος είνε ότι ο Τζέιμς Μένουτ είνε κοντούτσικος νάνος. Έχει δηλαδή ύψος 4 ποδών και μιάς ίντσας !...

***

Γιατί γίνονται οί πόλεμοι ;

Μερικές φορές για τό τίποτα. Αυτό τουλάχιστον άποδεικνύεται εκ των πραγμάτων. Και ίδου τώρα τι λέγει σχετικώς ή ιστορία : Ο έμφύλιος σαραγμός στην Κίνα πρό 200 ετών γίνηκε επειδή... έπασσε ένα φλυτζάνι ! ! *Ενας άπ' τούς πιο φοβερους πολιτικούς πόλεμους της Ίταλίας, έγινε επειδή μία Φλωρεντινή έβραζε με τό νερό, που έφριζε έξω άπ' την πόρτα της, ένα πολίτην του Μιλάνου ! Οί Ίσπανοί με τούς Μοροκινούς φραοήθηκαν κάποτε, επειδή ένας Μοροκινός έκλεψε ένα... κομμάτι βελούδο από μία Ίσπανόλα ! Ο Γάλλορωσικός τέλος πόλεμος όφαιλεται στην παρεξήγησι ενός τηλεγραφήματος του Βίσμαρκ !...

..... την έγλυψε με τή γλώσσα του για νά τή γλυκάνη. Άρκετό αίμα έστάξε κάτω στο χιόνι και άλλο τόσο έφτυσε ο προφήτης άπ' τό στόμα του.

*Ετσι μόνο κατόρθωσε νά έλαττώση λίγο τούς πόνους και νά μωροέση νάνέβη και πάλι στάλογο του, για νά συνεχίση την πορεία του.

***

Την άλλη ημέρα οί πιστοί Μουσουλμάνοι που τ' έμαθαν, ήρθαν στο μέρος αυτό της έρημου για νά ίδου την φωλιά και νά την καταστρέψουν. Μά δέν κατόρθωσαν νά ίδου τίποτα, γιατί σ' όλο αυτό τό μέρος, άπ' τή φωλιά ως τό σημείο που είχε στάξει τό αίμα από τό χέρι του προφήτου, είδαν νά ύψώνεται ένα πελώριο φυτό με καταπράσινα μεγάλα φύλλα.

Τότε οί πιστοί, θέλοντες νά ευχαριστήσουν τό Θεό για την μεγάλη αυτή σωτηρία του προφήτου, έκομαν τά φύλλα αυτού του φυτού και τάκαψαν, για νά τά προσφέρουν ως θυσία στο μεγάλο και άθάνατο Άλλάχ.

Μά στο διάστημα της θυσίας αυτής είδαν οί Μουσουλμάνοι πως αυτός ο καπνός έμύριζε περίφημα. Τόσο δέ γοητευθήκανε άπ' αυτό τό σπάνιο άρωμα, ώστε άρχισαν νά φυτεύουν παντού πιά τό σπόρο αυτού του φυτού, νά κόβουν τά φύλλα και νά τά καπνίζουν.

Κι' έτσι φίλε μου γίνηκε πιά ο καπνός και σιγά—σιγά έβγήκε και στον άλλο κόσμο αυτή ή συνήθειά του, ειπε τελειώνοντας ο Άλη—Χασάν.

— Άληθινά πολύ περίεργη ιστορία ! ειπε ο χριστιανός που δέν είχε χάσει ούτε λέξη άπ' τή διήγηση.

— Περίεργη ; Ναι ! Περίεργη μά και άληθινή φίλε μου ! Άληθινή τόσο, όσο άληθινή είνε και ο Άλλάχ που μάς άκούει όλους εκεί ψηλά και μάς προστατεύει.

Και ο Άλη—Χασάν γονατίζοντας, σήκωσε τά χέρια του ψηλά και ψιθύρισε μερικές λέξεις προσευχής.

